

Dopisi.

Dobje pri Planini. V nedeljo dne 2. januarja t. l. je priredil znani župnik Vurkelec v Dobji igro, seveda v hiši posilemkramerja, da bi mu potolažil žalost, ker ni postal župan. Igra se je po napovedi podrepanikov precej dobro obnesla, bilo je 12 igralc in 12 poslušalk, to je že lepo število. Po končani igri je dal župnik mladim dekletom, katere so igrale, 30 litrov vina popiti. To je bila res čudna prikazen, da se ta možkar na enkrat v dobrotnika spremeni, saj v bogim beračem, kateri so po navadi le stari ljudi, ne bi dal niti kapljice. Pa se boji čudna je bila priprava ali vaja za to igro; župnik je povabil mlada dekleta dan poprej da pridejo se pripravljat za igro; bile so same v eni sobi, le župnik je smel biti zraven; ko so se preoblačile hotel je neki mladi radovedni fant v sobo pogledat, pa, oh, joj! župnik bil je strašno hud, in je rekel: „To smem samo jaz gledat“, najhitreje zato samo on, ker mladi fant še nima nobenega blagoslova. No, župnik Vurkelec, kako vam je pa kaj djalo, ko ste sami gledali mlada dekleta se preoblačiti? Dragi čitatelji! ali ni to komedija? Ali mislite Vurkelec, da s bodejte komedijo postavili županski stolec posilemkramerju, kateri se mu je zdaj prevrnil? Ne, gotovo ne. Išči ta si vidva drugi pot, po tej ne prideta nikdar do cilja. G. Vurkelec le bolj mirni bodite in ne nastavlajte limanic v bogim kmetom in mladim dekletam! Toliko za danes, več o igri in vstopnini prihodnjič. Tihi opazovalec.

Hrastnik. Na Silvestrov večer je imela hrastniška požarna bramba pri g. Rožu veselico, katere sem se tudi jaz udeležil. Valed prevelike množine sem ostal v navadni sobi. Na prigovarjanje mojega prijatelja se podam v takomenuvanje „Ekstrasimmer“. A koj pri vstopu me je začel zbadati g. Jurko tisti narodnjaški učitelj rekoč: „takin ljudi ne maramo v družbi, kateri nas po časnikih razsajajo.“ Pa tistega ne pogrešam, da je bila tista stvar popolnoma upravičena. Gospodič Jurko učiteljček na Dolu pri Hrastniku misli, da če si vse „in Krak und Klague“ se ne sme v „Ekstrasimmer“. Pa se pod delavskimi oblekami bolj poštena srca skrivajo, kakor pa pod baržunom in svilo. Potem sem zahteval cigare, ker sem pa zbiral, je pa rekla gospodična Vekoslava Roževa natakariči, da naj kar stran nese cigare. Ona misli: za knapa je vse dobro. Pa tudi knap zna ločiti dobro od slabega. Le tako naprej, potem bodele želi obilo uspeha na narodnem polju. Hrastniški „sokol“ meče pa svoj trdo prislužen denar na krožnik nekemu, ki vpije: to bo za sokolski dom v Hrastniku. Resnično, resnično pa povem, da bo še veliko vode v morje steklo, predno bodele rekli „sokolski dom imamo v Hrastniku“.

Slov. Bistrica. (Zahvala). Ob priliki božičnega večera na nemški šoli v Slov. Bistrici se je šolsko mladino prav bogato obdarilo. Naša dolžnost je tedaj, da izrazimo svojo prijazno zahvalo onim korporacijam, ki so sodelovale, zlasti iz vrstnemu gospodu načelniku ter podpornim članom nemškega šolskega društva. Prosimo, da se tudi z naprejo našo mladino v prijaznem spominu obdrži. Otroke kakor napredne stariše je to lepo obdarovanje globoko ganilo.

Vsi občani v zgornji Bistrici.

Sv. Peter na Hrvškem. Vrli list „Stajerc“, tudi mi Hrvatje se zanimamo za tebe; prosimo te, vzami malo prostora in pojasni tja v širni svet, kako sirovo in neotesano se obnaša naš g. Plavanuš ali župnik proti nam farmanom. Kaj takega bi še judovski rabinar ne bi zamožgel doprinesiti v tempelju. Mi imamo namreč posestnika v naši fari, kateri je imel že 13 let stol v cerkvi. Ali naš budomušni Plavanuš ga mu je ob novem letu odpovedal, ker kmet ni trobil v njegov rog. Vrli posestnik se pa za to ni nič zmenil; šel je na novo leto zopet na svoj prostor. In kakor hitro pride naš Plavanuš v cerkev, da bi sv. mašo bral, ozrl se je najprej tja proti stolu in zagledal je, da zopet ta posestnik v stolu sedi. Zaletel se je naravnost tja in vpil: dokler Vi ne odlazite, ne bodem sv. maše bral... Seveda niso bili vrli kmetje s tem zadovoljni, da bi se človeka proč odgnalo, kakor psa: vpili so zedinjeni proti župniku in on je zbežal v zakrstitjo in cerkvenik ga je hitro potri zaklenil: razburjeni kmetje so ga

zmirjali in celo v župnišču iskali. Sv. maša se ni zamogla prej brati, do so prišli orožniki in ljudi malo pomirili. Kaj si misli taki katoliški duhovnik, da kaj takega doprinaša v hramu božjem in celo na novega leta dan? Ali je to Kristusov namestnik? Kdo je potem kriv, da naša katoliška vera peša? Edino takini duhovniki, kateri se tako obnašajo in nemire delajo celo v cerkvi! Več faranov od sv. Petra na Hrvškem.

Jesenice. Pretečeni praznik se je naši ljubi „inteligenci“ zopet zljubilo enkrat na Savi „teater“ igrati. Igra je bila kakor čujemo zaničljiva proti duhovščini! No mi proti temu nič nimamo, opozarjamo pa samo, da je večinoma igralcev v službi erarja! — Narlepše je, da se ti ljudje sami v „Slovenakem Narodu“ bahajo, kako da znajo fest špilati in kako da so dekleta v te šaušpillerje zaljubljeni! Hm! Če je res! — Besni dnevi so se pričeli ob enem tudi na Jesenicah. Okrajni glavar toži gerenta, drugi toži „Slovenski Narod“, tretji zopet kakkega člana bratovščine inteligence itd. tako da bodejo gospodje v Krajnski gori kmalo na Jesenicah sodnijo odprli. Pa naj človek še reče, da ni živahno tu. — Prvi bal so imeli v nedeljo delavci „Martinovih peči“ pri Jelenu na Savi, bilo je jako živahno do 8. ure zutraj, potem so šli pa spat. Tudi naši fantje iz „Marijine družbe“ bi radi napravili kak bal, pa revčki ne smejo ker je „ples“ greh in strogo od škofa prepovedan! Obžalujemo! — Nemško posest so hoteli v nedeljo demolirati na Savi sokolši Boštale in Puschli oba tovarniška delavca. Seveda jim je tovarna na ušesa povedala, da to ne gre in da naj raji pokažeta svojo moč v Humnovi gostilni, koder se sokoli in sokoliči vedno lahko svijajo kakor žabe na d — reku. Potem jih mogoče inteligenca tudi v „Slovenski Narodu“ pohvali, mi jih pa za to delo ne moremo hvaliti! — Član katoliškega delavkega društva N. je dobil 5. t. m. v Kranjski gori 48 ur zapora, ker je z revolverjem mačke streljal. Sodnik mu je dokazal, da tega ne sme in tudi on pravice revolver nositi nima, je lelašček takoj na en sam porcijon ričeta, kajti drugi dan je bil petek in še tega ni dobil.

Grozna nesreča v Raiblu na Koroškem. — Bolnišnica pogreznila v zemljo. — 7 oseb mrtvih.

Iz rudniškega kraja Raibl na Koroškem prihaja vest o grozoviti nesreči. Tamošnja bolnišnica se je namreč 8. t. m. opoldne ob 1. uri v zemljo pogreznila in vzela 7 oseb seboj.

O pretresljivi tej nesreči se nan poroča: Bolnišnica je bila zgrajena nad rudnikom grofa Henckelja, v katerem se koplje svinč in cink. Opetovano so se ljudje že pritoževali, da se v jami rudo strelja. Tudi na dan nesreče se je streljalo in takoj po drugem strelu se je zgodila nesreča. Zdravnik g. dr. Wesely, ki je stanoval v 1. nadstropju bolnišnice, prišel je ob 1. uri ravno od nekega bolnika domu. Pred hišo ga je čakala dekla z 1½ letnim njegovim sinčkom. Vzel je otroka iz voza in ga nesel v svoje sobe ter ga tam mamici izročil. Takoj nato se je družina vsedla h kosilu. V tem hipu se je začelo podzemeljsko grmenje, stene so se pričele podirati, ravno tako strop in streha in v 2, 3 minutah je poslopje izginilo iz površja. Pogreznilo se je kakšnih 45 metrov globoko, blato in voda pa sta takoj vse zalila... Razven zdravnika in njegove družine, deklet in kuharice, stanovala sta v hiši tudi zakonska Landteiner, ki sta v trenutku nesreče tudi obedovala. Pri njih je jedel tudi 16 letni učenec Bierkox. Le-ta je začel nakrat grmenje in videl, da se kažejo na zidovju velike razpoke. V groznem strahu je skočil fant skozi zaprto okno iz stanovanja. Ves krvav se je tam ozrl in že videl, da je hiša v globočini izginila. Neki delavec je hotel ravno k zdravniku. Ali vrat ni mogel odpreti. Ko je trdo prijel, opazil je nakrat, da se hiša pred njim v zemljo pogreza; hitro je skočil nazaj in si rešil življenje. Mrličov usmrčenih 7 oseb se doslej ni moglo najdeti. Rudarji in

vojaki delajo noč in dan. V jami sami sta pred nesrečo dva rudarja ravno rudo streljala. Ko sta oddala drugi strel, jima je nakrat luč ugasnila in v hipu sta stala do pra v vodi. K sreči je prišel neki paznik z lučjo, ki ju je še rešil. O vzrokih nesreče se danes še ne more ničesar reči. A vsekakor se vrši stroga preiskava. Sočutje prebivalstva nad grozovito nesrečo je veliko.

Novice.

Viktor Schulflink †.

Pretresljivo vest nam je naznaniti: V ponedeljek, 10. prosinca 1910 ob 10. uri svečer je po dolgi in hudi bolezni g. Viktor Schulflink, trgovec in posestnik, ustanovitelj in častni član ptajskega „Musikvereina“ itd. svojo trudno dušo izdihnil... S pokojnikom pade ena najmarkantnejših postav ptajskega meščanstva v grob. Bil je pošteni in delaven človek, ki je zlasti na polju trgovstva mnogo koristnega storil. Ali tudi v splošnem je bil človekoljub in marsikatero srce se ga bode spominjalo. Posebno veselje je imel do godbe. On je bil tudi ustanovitelj izbornega „Musikvereina“ v Ptaju, kateri ga je za njegove necenljive zasluge svojim častnim članom izvolil. V političnem oziru bil je pokojnik strogo naprednega prepričanja. Štejemo ga tudi med najpomembnejše ustanovitelje „Stajerca“. Kakor znano, se je porodila ideja „Stajerca“ v krogih naprednih trgovcev. In pred okroglo 10. leti je bil ravno pokojnik Schulflink tisti, ki je sklical prvi shod v Koslovo gostilno v Ptaju, na katerem se je sklenila pod njegovim predsedstvom ustanovitev našega lista. Tudi pozneje mu je bil vedno prištev in prijatelj. Kdor je pokojnika poznal, ta mu je dal tudi tisto veliko mero spoštovanja, katerega je ta vzorni meščan zaslužil. Zlostnim srcem stopimo ob njegovo gomilo in mu klade: Naša ljubezen in svestoba traja čez grob! Bodi ti trudnemu potniku zemljica lahka, počivaj mirno v njenem naročju...

„Svoji k svojim“, to je bilo geslo, ki so ga sprožili tisti ljudje, kateri so si hoteli na podlagi „slovenske narodnosti“ svoje žepce napolniti. Ljudstvo samo v pretežni večini ni sedlo na te prvaške limanice, temveč je ostalo raje tam kupec, kjer se mu je že leta sem dobro in pošteno potregalo. Ni več tako nevednega kmeta na Stajerskem, ki bi veroval, da se gre „narodnim štacunarjem“ edino za „narodnost“, ne pa za njih lastni dobiček. Zato naj pojejo prvaški listi kolikor hočejo, ljudstvo se ne drži in noče držati njih komande „Svoji k svojim“. Tisti kmetje, ki so se v začetku res pustili nahujskati in zapeljati, da so zaradi politike pustili svojo znano trgovce, — ti so že davno izprevideli vso to sleparijo, davno že so jim padle luskinе iz oči in davno že so se povrnila akcesni zopet k starim, poštenim svojim trgovcem... Bilo je pa tudi mnogo malih slovenskih trgovcev, ki so se pustili od pravkov nahujskati in so krili svoje potrebščine edino pri velikih slovenskih en-gros-trgovcih. Ti ljudje so pač mislili, da bodejo s tem sebi in svojim „rodoljubom“ koristili. Pozabili so pa pri tem, da tudi slovenski en-grosisti svoje blago večji del od nemških firm dobivajo, ker ravno slovenske industrije še nimamo. Pozabili so tudi ti mali slovenski kramarji in trgovci, da jih prvaški en-grosisti gulijo in odirajo. Saj amo vendar mi na podlagi cenikov dokazali, da slovenski en-grosisti svoje blago Slovencem dražje prodajajo nego Nemcem. In tako so mali slovenski trgovci in kramarji izdajali iz same „narodnosti“ in zaradi nevarnih groženj velike avote denarja, ker niso smeli in niso hoteli tam kupiti, kjer je najceneje. Mi vemo, da je prišla cela vrsta manjših slovenskih trgovcev v konkurz in na beraško palico, samo zaradi tega, ker so se držali nepoštenega in lažnivega gesla „Svoji k svojim!“ In bridko se pritožujejo zdaj mali slovenski trgovci, kako izdatne avote denarja so zaradi prvaške gonje tako rekoč iz okna vrgli. Zdaj se poživ-

gajo na vso „rodoljubno“ narodnjakarsko gonjo in kupujejo tam, kjer dobijo ceneje in boljše. Znana nam je cela vrsta slovensko-narodnih trgovcev, ki so se nam in drugim pritožili, da jih slovensko-narodni en-grosisti gulijo in odirajo in da morajo svojo „narodno zavest“ poplačati z — bankerotom! To smo hoteli enkrat povedati. Sicer smo pa v prvaških listih samih že alične pritožbe brali. Zato pa tudi trdimo: Kdor agitira danes s geslom „Svoji k svojim“, ta ima gotovo nepošteno nameno, ta je gotovo navadni — „švindler“.

Žoja trpinči po zimi našo ptico dostikrat bolj kakor glad. Dajte ptici v malih posodah vode!

Varujte živali! Zopet in zopet je treba to ponavljati. Kdor nima za živali usmiljenja, ta ga nima niti za človeka! Krmite zdaj po zimi ptico in poleti vam bode stoterokrat povrnila! Ne trpinčite z vašo lenobo konje in ne puščajte jih dolgo nepokrite v mrazu stati. Tudi kruto usodo domačega psa ne pozabite. Imejte usmiljenje z živalmi!

Pozor, sadjerejci! Zdaj v zimski najboljši čas, da se čedi in čisti sadno drevje! Gosenice so zabubane in skrbni gospodar poiskali jih bode zdaj na vsakem drevesu ter jih uničil. Letos je za to delo naravnost vzorno vreme. Pričakovati je, da bomo letošnje tako veliko sadja imeli. Zato pa zdaj vsi na delo proti gosenicam, vsi, stari in mladi!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Posl. Ornig dobil je ob priliki svojega nastopa za železnice v deželnem zboru od vseh strani jako veliko zahvalnih pism. Vidi se, da se ljudstvo povsod zanima za velevažno to vprašanje. Zlasti se zanimajo ljudje v krajih, kjer je bil doslej promet izključen. Nedeljske številke listov „Grazer Tagblatt“, „Grazer Tagespost“ in „Marburger Zeitung“ so prinesli zanimivi tozadevni članek posl. Orniga. Članek ima isto vabino kakor oni, katerega je „Stajerc“ v zadnji številki objavil. Vsi trezni in resni ljudje brez razlike strank in narodnosti se strinjajo z imenitnim načrtom vrliga našega poslanca Orniga. Vse je prepričano, da bi bila s tem gospodarstvenemu položaju naše domovine lepa bodočnost vsvarjena. O železniškem vprašanju samem bomo še opetovano izpregovorili. Kajti ta zadeva ne sme zaspiti! Čast in hvala neumorno delavnemu našemu Ornigu!

Posl. Ornig za vinogradnike. Pretekli ponedelek dobil je posl. Ornig v deželnem zboru besedo. V daljšem govoru rekel je m. dr. sledeče: Omenil je veliki pomen vinogradništva za spodnjo in srednjo Stajersko. Stajerska dežela pridelala leto en milijon hektolitrov vina. Strokovnjaki trdijo, da ga pridelala v dobrih letih (kakor je bilo n. p. lanske) dva milijona hektolitrov. Država in dežela sta seveda tudi mnogo za posepevanje vinogradništva storila. Dovolila sta še skupaj 4% milijonov kron brezobrestnega posojila vinogradnikom. Ali s tem, da se na ta način vinogradništvo posepejuje, še ni dovolj storjenega. Skrbeti se mora tudi, da za more vinogradnik pridelano vino prodati. Vinogradnik dobi komaj 20 vin. za liter svojega vina. In stajerska vina so vendar, kakor se je to že opetovano dokazalo, glede kakovosti izvrstna. Niti rheinsko vino ni boljše od stajerskega. Da se stajerskega vina danes še ne ceni tako, kakor bi zaslužilo, so pač deloma tudi razmere gospodarstva v kleti krive. Treba je v tem oziru kmetom z nasvetom in dejanjem pomagati. Da izposna javnost pa izobno kakovost stajerskega vina, treba je, da se „Landhauskeller“ (velika gostilna v deželnem dvorcu v Gradcu) poveča in izboljša itd. Predlog, katerega je poleg Orniga tudi posl. Wastian podpisal, izročil se je odseku za vinogradništvo. Upati je, da bode obveljal. Stajerska dežela imela bode potem središče za poskušanje stajerskih vin. In tako se bode polagoma širila javnost pričela zanimati za našo domačo kapljico. Hvala Ornigu za njegovo delo v prid našemu vinogradništvu!

Davki so večji je znil zadnjič neki hujšak. In dostavil je takoj: tega je Ornig kriv... Župan Ornig je namreč prav vsega kriv. On je kriv, da teče Drava proti Ormožu, da nimamo letošnje snega, da ne košta vino 80 vinarjev, —

Ornig je kriv, da so sosedove kokoši dobile kugo, da si je Jakec junec nogo zlomil, — Ornig je vsega, vsega kriv; in na sodni dan proti večeru bode gotovo kakšni prvak zakričal: Ornig je kriv, da imamo danes sodni dan... V ptujski okolici šepetajo prvaki že zdaj, da je Ornig kriv, da so žemlje manjše; menda je tudi Ornig kriv, da je pšenica tako draga... Zdaj je vpe-ljal občinski zastop ptujski t. zv. „cincz-krajcarje“ v znesku 6%. Omeniti moramo, da to kmetje same sploh nič ne briga, marveč samo meščane. Kmetje plačujejo v svojih občinah večidel veliko višje doklade nego Ptujčani. In ravno v najbolj prvaških občinah se plačuje najvišje doklade! Zaradi 6% „cincz-krajcarjev“ torej ne bodejo kmetje prav nič plačevali. Omenimo to, ker nekateri faloti hujkajo, kakor da bi veljalo to za celi okraj. Velja pa le za mesto! Sicer pa tudi za meščane ni posebno hudo. Dohodki mesta so se morali povišati. In zato se je sklenilo, vpe-ljati te „cincz-krajcarje“. Kdor plača 10 kron stanovanja na mesec, plačal bode odtlej 10 K 60 vin. Ko bi se to ne vpe-ljalo, zvišati bi se moralo splošno občinske doklade za 20%. In potem bi dotični plačeval namesto 60 vin. — 2 kroni več! Kajti gospodar bi novo doklado na mitnini priračunal. Mestni zastop je torej pametno sklenil... Toliko smo hoteli v tej stvari povedati. V ostalem pa naj prvaški lopovi le naprej hujkajo in lažejo. Pametno ljudstvo jim itak ne veruje in ta neumne jim privoščimo!

Skandal na kolodvoru v Ptuj. Prvaško časopisje pričelo je zdaj na vse pretege vpiti in tuliti, češ, hudobni ptujski Nemci (seveda z Ornigom na čelu!) hočejo edinega poštenega in pravičnega postajenačelnika Reichelna proč spraviti itd. itd. Mi smo že zadnjič nakratko povedali, kaj da je na tej stvari. Ne pišali bi niti besedice, kajti za enega Reichelna se nam zdijo prostora v „Stajercu“ škoda. Ali ker se hoče na znani impertinentni način vso krivdo na Nemce zvaliti in se pri tem dela iz muhe pitane vole, prisiljeni smo položaj pojasniti. Stvar je sledeča: Po vpokojuju bivšega postajenačelnika g. Neumanna, katerega je vse častilo in ljubilo, prišel je na ptujski kolodvor neki Reichel kot šef. Kdor od železničarjev brez razlike stranke tega Reichelna pozna, ta ga tudi ne more hvalliti. Skozi desetletja svojega službovanja imel je Reichel povsod škandale, povsod je bil pravi trinog uslužbenec. Vedno je hotela njegova žena (baje bivša pevka iz Poljskega) komandirati in je uslužbenec nadlegovala ter šikanirala. In poleg tega sta gojila oba, mož in žena (sicer ne vemo, kdo od teh dveh zasluži hlače in kdo kijkljo!) najgrše — denuncijantstvo. Obema se je že sodnijsko dokazalo, da kradeta čast, oba sta bila zato že pred sodnijo. Reichel je nekega železniškega uradnika v službi po krivem obdolžil (dentaciral). Reichelnovka pa je nekega delavcu, ki je južni železnici že pošteno služil, odkar ta vozi, očitala po krivem tatvino. Mi bi lahko našli celo vrsto naravnost vnebo-vpijočih slučajev te dvojice. Pa za danes molčimo. Ako treba, jih pa povemo, da bode svet izvedel, kakšne ljudi brani slovensko časopisje... Ta Reichel stoji na stališču, da železničar sploh ne sme biti pristajal nobene politične stranke; oropati hoče železničarjem torej njih postavno zanjčene pravice. To je v Ptuj dokazal in ne samo nemške železničarje, marveč tudi druge je preganjal. Neki pijani uradnik Peterka je v tem oziru mnogo povedal. Ne vemo, ali se Peterka laže, ali pa Reichel. Eden se gotovo! V privatno stanovanje nekega socialista je Reichelnovka pustila udreti zaradi enega mačka. Občinskemu predstojništvu se je ta Reichel šele na povelje od zgoraj predstavljal in župan ga je moralno vrniti. Delavce pušja ta Reichel v službi na nevarni način. Nekega slovenskega uradnika je pošiljal Reichel v službi k delavcem poizvedovati, kdo jih je v to ali ono društvo spravil. Z eno besedo: ta mož je pokazal, da hoče urediti strahovlado na kolodvoru. Vsi poštenisti železničarji brez razlike stranke pa si ne pustijo vzeti svojih državljan-skih pravic, tudi od takih ljudi ne, kakor je Reichel. Edino zato se je pojavil odpor proti Reichelnu, ki spada že davni v penzijo... Tako stoji torej stvar! Mi ne govorimo iz „narodnega sovraštva“, kajti ta Reichel je „Nemec“. Ali res je to, kar smo rekli in mi opozarjamo

Reichelna, da nas lahko toži! Kot Nemec se ne more izgovarjati na nemške mariborske porotnike! Sicer se je pa pojavilo tudi izredno veliko pritožb izza urađovanja Reichelna. Skoraj toliko je teh pritožb, kakor onih čez njegovo ženo, ki je na trgu prav sitna in ki plačuje svoje posle šele, kadar se jo na mestni urad pokliče... Mladina je napravila iz opravičenega ogorčenja temu Reichelnu „mačjo godbo“. In iz tega so napravili prvaški listi celo revolucijo! Mi se jim le smejimo. Reichelnu privoščimo, da je napravilo prvaško časopisje iz njegove osebe — škandal. In prvaškemu časopisju privoščimo, da se je za Reichelna blamiralo... S tem pa še ni zadnja beseda izpregovorjena!

Laži, laži, ki so že več kot neumne, to je hrana čitateljev „Narodnega dnevnika“. Z ozirom na šefa Reichelna v Ptuj piše, da so železničarji združeni v društvu „Germania“, da morajo vsi na „Stajercu“ naročeni biti (!), da so udri pri demonstraciji v pisarno, da so uradnikom grozili z revolverji itd. Dotični dopisun je lažnik in falot! Prvič v Ptuj sploh ni nobenega društva „Germania“, še manj pa železničarskega. Drugič naj nam povejo le enega železničarja, katerega se je sililo, da se naroči na „Stajercu“. Za vsacega takega damo 1.000 K. Tretjič naj nam povejo le enega, ki je udri v pisarno. Povejo nam naj le eno ime in zopet lahko zaslužijo 1000 K. Ako je kdo z revolverjem grozil, se ga pa lahko sodniji naznani. Zakaj se tega ne stori? Zato, ker je vse nesramna laž! Fej čez take nesramne lažnike, ki jim največja podlost ni ostdna in ki so le srečni, kadar se valjajo v največjem blatu.

Kaplan dr. Korošec je fletni gospodek, prav fletni gospodek je! Prepričani smo sicer, da so tiste govornice neistinite, ki ga spravljajo v neko zvezo z neko gđ. Ide. Ali kaplan Korošec je telesno tako lepo razvit, da si ga človek prav lahko predstavlja kot mladega — papa! V pondelkovi seji deželnega zbora je omenil nemški poslanec Franz, da tudi slovensko ljudstvo svoje otroke raje v nemške šole pošilja. To dejstvo je pa fletnega kaplana Korošca tako razburilo, da je pričel kričati, krčor je to že njegova navada. Posl. Franz pa mu je zabrnail v obraz: „Gotovo, gospod dr. Korošec, tudi Vi gotovo svojih otrok ne bodete v slovensko šolo pošiljali!“ Velikanski smeh v zbornici. Dva dni pomeje prišel je neki mešnar iz ptujake okolice v našo pisarno in je vprašal urednika: „Vi, gospod, ali imajo doktor Korošec res kaj otrok?“ — Urednik: „Tega pa ne morem povedati. Vem sicer za celo vrsto duhovnikov, ki imajo otroke, ali Korošec — ne vem!“ — Mešnar: „Pa mogoče je pa, kaj ne?“ — Urednik: „O tisto pa, mogoče je pa! Saj so fejt gospod“. — Mešnar: „Fejt so pa, fejt in dobri in lašni in pametni — Bog jim daj veliko otrok!“

Kupce leviti kakor šinter pae znajo nekateri prvaški trgovci prav izobno. Človeka semtertja kar gnus obide, ako opazuje to nadlegovanje ljudi na cesti. Cesta je vendar vsakemu prosta. Ali hoditi mimo gotovih prvaških štacun je že naravnost nevarno. Sicer je pa znano, da je tako lovenje kupcev strogo prepovedano. In ta prepoved velja za vse trgovce, torej tudi za prvaške firme. Od raznih strani se nam namreč poroča, da se ravno pri teh firmah kupce na grozovito brezobzirni način lovi. Človek mora iti v velikem ovinku mimo teh štacun, kajti drugače ga gotovo kdo za rokav notri potegne. Tako počenjanje je po našem mnenju skrajno škandalozno in sramotno za trgovce! Pametni ljudje sicer vejo, da je blago v takih štacunah najslabše, v katere se kupce kakor živino vleče. Vkljub temu opozarjamo oblast na to postopanje in upamo, da bode napravila konec temu grdemu lovenju kupcev.

Lepo obnašati se je neki slovenski visokolec zadnjič v Ptuj. Fantek prišel je namreč v dotično hišo, ki je znana pod imenom „kiki-riki“ in pričel tam rogoviliti. Potegnil je tudi revolver in z njim grozil. Policijski straževodja g. Marinz je fantka aretiriral in se je napravilo naznanilo na sodnijo. Ko bi se mu ušesa navilo, bi pa prvaški listi zopet pisali, da se „Slovence zatira“...

V sv. Lenartu sl. g. se je vršila pred kratkem komisija, ki naj bi pregledala potrebo uredničenja javne nemške šole. Prišlo se je do za-

ključka, da je javnost nemške šole potrebna. Vse nesramne laži in vso hujkanje ter pretenje prvakov torej nič ne pomaga! Le naprej!

Vojaško-veteransko društvo v Ptuj imelo je preteklo nedeljo v dvorani „Vereinshaus“ svoj redni občni zbor, katerega se je udeležilo prav mnogo članov. Predsedoval je zboru načelnik g. Martschitsch. Otvoril je zborovanje in zaklical Nj. Veličanstvu cesarju trikratni „hoch“, kateremu so zborovalci glasno pritrdili. Nato je prečital zapisnikar g. Mir protokol zadnjega zborovanja, ki se je vzel brez ugovora na znanje. Blagajničar g. Jauschowitz podal je na to blagajniško poročilo. To poročilo kaže prav lep napredek vrliga tega društva. Dohodkov je imelo društvo v preteklem letu skupno 8.998,38 K i. s.: blagajniško stanje K 6.263,42, doneski članov K 2.075,24, podpore K 234,—, obresti K 252,18 itd. itd. skupni izdatki pa so znašali K 2.503,53 i. s.: za pogrebne troške K 320,—, za bolniško podporo 1.391,27, za zdravnike K 153,40 itd. itd. inventarnega premoženja je po odpisu 2% K 1.707,60. Skupno premoženje društva pa znaša K 8.202,45. Kakor se vidi, je to prav lep denarni uspeh. Članov ima društvo danes: častnih 66, podpornih 50, rednih 219, skupaj torej 335 članov (to je za 3 več kakor lansko leto). Tudi blagajniško poročilo se je vzel z zahvalo blagajniku na znanje. Potem je zbor razpravljal o raznih internih zadevah društva in je prišlo do živahnih razgovorov, katerih so se zlasti udeležili gg.: Franz, Bruck, Artenjak, Wernersjak, Sarnitz, Kukowetz, Kodala itd. Sklenilo se je, da ostanejo prispevki in doneski ter podpore ednake. Nadalje so se vršile volitve. Za načelnika je bil zopet g. Martschitsch (70 glasov), za podnačelnika pa g. Wernersjak (70 glasov) izvoljen. Med zborovanjem prišel je tudi podžupan ptujski g. Steudte, katerega so zborovalci navdušeno pozdravili. G. Steudte je v kratkem govoru pojasnil pomen društva za mesto in sploh za celi okraj. Zagotovil je v imenu matne občine društvu vse simpatije in spodbujal člane k zvestobi in edinstvu. Živahni „hoch“-klici so spremljali njegov govor. Okroglo ob 7. uri zvečer se je zanimivo zborovanje zaključilo. Krepkemu društvu želimo mnogo uspeha!

V Ptuj je bilo lansko leto 70 oseb rojenih. Umrlo je v mestu 36, v bolnišnici in hiralnici pa 120 oseb. Poročilo se je 15 parov, ker jim je preje predobro šlo.

Spomin na vojaške čase. Piše se nam iz Kapel pri Brežicah: Za novo letno voščilo je sprejel g. Jože Žmavc, posestnik v Kapelah pri Brežicah prearčni pozdrav in sliko od njega ekscelence gosp. feldzeugmeistra Antona Gálgóty iz Dunaja. Žmavc pripoveduje spoštljivo od tega visokega gospoda, o njegovi previdnosti in hrabrosti, katero je kazal v Hercegovini v času nastajanja leta 1882. G. Žmavc je bil vedno njegov spremljač in tolmač, katerega se še danes visoki gospod ljubeznivo spominja. Res redki ali pomenen je tak spomin!

V Brežicah na Savi bil je zopet za župana izvoljen g. August Faleschini. Vrli ta naprednjak županuje že od l. 1893 v Brežicah. Za podžupana je bil izvoljen g. Schnideritsch, za občinske svetovalce pa gg. Matheis, Zechner in Ornik. Čestitamo!

Odlikovanje. Davčnemu nadupravitelju g. J. Reispu v Ptuj podelila se je častna medalja za 40 letno zvesto službovanje. Čestitamo!

Avtomobilski zveza Maribor-zgornja Pulaskava. Dr. Streinz v Gradcu dobil je koncesijo za prevažanje oseb po avtomobilih na cesti od Maribora (glavna pošta) do zgornje Pulaskave (pošta). Ta novica je zelo dobra, kajti dotični kraji bodejo s to zvezo le profitirali. Prebivalcem samim bode zveza prijetna. Še bolj pa bode vplivala na prebode. Zlasti kraji Vohan, Rosvajn, zgornje in spodnje Hoče, Slivnica, Orehovec, Fram, Račje, zg. Pulaskava pozdravljajo to avtomobilsko zvezo prav iz srca in ravno tako Slov. Bistrica. Baje bode ista firma tudi uredila tako prometno zvezo med Mariborom, Arnfelsom, Sv. Lenartom sl. g. in Celnico. Tudi tam bi gotovo koristila.

Bele srne ustreli je v božičnih praznikih na lovu g. med. F. Steinfelser iz sv. Ane na Krembergu. Pač redka lovska sreča!

Umrlo je v Polensku tamojnji župnik g. Valenko. N. p. v. m.!

Pežar, popravek! Prosto voljna sodnjaka prodaja posestva g. Matije Pektar v k. obč. Wurmat se vrši dne 22. januarja 1910 ob 11. uri dopoldne v sobi št. 6, ne pa dne 29. januarja, kakor smo v inseratu zadnje številke napačno poročali. Glej tudi inserat v današnji številki!

Nov advokat v Sv. Lenartu sl. g. V odvetniško listo se je vpisalo odvetnika dr. Goriška s sedežem v sv. Lenartu. Kakor znano je dr. Gorišek zagriženi prvak.

Iz Planine. Poročilo o prodaji graščinskega posestva v Planini z žago v Servnici ne odgovarja resnici. Popravljamo torej svoje naznanilo.

Umrlo je v Hočah najstarejši posestnik g. Anton Kutscher v starosti 85 let. Klerikalci sovražijo celo čez grob in se niso njegovega pogreba udeležili. Kajti pokojnik je bil vrli naprednjak. Bodi poštenemu starčku zemlja lahka!

Tatvina. Kočar Žumar iz Podvinca ukradel je g. Murachetu v Ptuj 500 kil ovsa in nekemu hlapiču suknjo. Oves je judom prodal. Oddali so ga sodnji.

4 prste izgublji je učenec Balazito v Radgoni. Nabasal je namreč votli ključ s smodnikom in ga zažgal. Odtrgalo mu je 4 prste.

Survež. Alojz Mergole v Trbovljah je živel že dalje časa v sovraštvu z družino Krajšek. V nekem prepiru je Ano Krajšek težko s sekuro ranil. Tudi njenega moža je ranil. Obsojen je bil na 14 mesecev ječe.

Vlom. V Servnici so vlomili tatovi v stanovanje kontrolorja g. Smekola. Ukradli so zlatnine in denarja v znesku več sto kron.

Mlada tatova. V Ptuj sta pokradla uraraki pomočnik Gruber in klobučarski učenec Pušanec firmi Penteker in Slawetitsch mnogo blaga. Tatova sta obdva sodnji oddana.

Pežar je nastal te dni v marhofu g. Scherbauma v Studencih pri Mariboru. Požarniki iz Radvina in Pekarjev so hitro pomagali. Pogorelo je tudi 300 centev cena. Baje je neki zlobneč nalašč zažgal.

Pohablštva. Na cesti do kolodvora v Hočah so nesrani lopovi zdaj že tretjič sadna drevesca polomili. Kdor zamore falote zaznaniti, dobi 20 K nagrade.

Mrtvoga so našli posestnika Jos. Jamnišek v Novickem na cesti letati. Imel je rano na glavi. Ne ve se, je li se je zgodil zločin ali nesreča. Pokojnik zapušta vdovo in dva otoka.

Iz Koroškega.

Iz prvaškega etaka „Glinjanov“. Prvaški piaker, v katerem se še skoraj deset let kuhajo gemajnda, šla in posojilnica, zdaj menda že vrede. Kurjačen tega ognjaka že kurjave primanjkuje, sami so še tudi dovolj opečeni. Nam naprednjakom pa zadostuje, da je njihni nazadnji piaker vendarle vreti začel. Kakšen okus bode imela župa iz omenjenega piakra, to bode mo že vsi čez kratko ali dolgo ozmahali. Mi ne bomo odgovornost imeli, ako bode panslavistična juha prevedč ooljena ali pa celo neokusna. Prijeli pa bomo pravočasno za ukeca one prvaške političarje, ki so nas leta in leta za nos vodili. Dognano je, da je prvaški cvet v naši gemajndi brez javnega sadu obvenel in se zdaj prav na tihem pripravlja na sramoten pogin. Mi vstajamo, vas je pa strah.

Iz prvaškega etaka „Glinjanov“. Piše se nam: Bum — bum! Prvaški le vkup, le vkup, vojaka bo, Nemci nas bodo zgrabili, če se ne lotos, — pa drug drugo leto v tem času. Ne pustimo se basati, pošljimo jim „ulikumstam“. Honzi hilej, ti boš naš hautman, Joz pa bo za pare držal in kriksbefele šribal. Prvaški le vkup, hilejte, nevarnost je velika! Bum! faint že n. zas strelja z „Štajerskim kanonom“. Abtejmo se, da nas kaka bomba ne trofi! Tja za Metudovo festinbo se akrijemo. Bum — hrum! Orbe! Ta suveja šuva je že plazirana, še en tak šov, pole je pa civa him. Joz maš lib cajt, idi jo obešvat. Korajža ferlošminit, čej pv je mahatentent? Vi diš ha Boštjana, že leti z bleško. Sem z šnopokurajtam da si te hrenčaha prneel, to je pa falano, se že tak dovolj grenko držimo, saj vidiš da je Metudova šulfestinha, ki nas je še več koštala, kakor je bilo prej zuribano, že na pol razdjana. Neja, ti henti ti, zakaj pa si danes

tako počasen, pred tremi letami si bolj šikano za fulmohtem letal. Ja — ja, gemajna bo hin, ali jo ne bo „naš turk“ akrbno vahtal, mi smo tak vsi skupaj zandrek. Ni res, saj še Fridriha ta velična ni to. Ta bi še znal zaomandirati, ko bi mu kdo povedal, kako se mora v fajnta spustiti, da jo ne dobi po glavi. Stal-majster Biči, vsedi se na kastruna in jezdi po njega. Ko prihajaš nazaj, boš pa za flajškaria, da bomo kaj za jesti imeli, v gladoviji se ne moremo z Nemcem vojakovati. Bumbum! Vsi hudirji, že spet dva šusa. Ali je katerega drbišalo? Ja, naš te stari „beneralaprol“ je na le-atvini stal in rešpetinon na te nimiči lohar hledal in zdaj na tleh leži. Pravijo da ga je prvi šus prestrašil in mu je zato zdrknilo. T(r)ot, Tebe smo v sanitetompanijo postavili, poberi in nesi ga tota za hufteatr v špital. Bum — bumbum — bum! Že forikajo! Kdo bo našo krikskaso branil? Flori, peljaj se stin suvejim kriksaufdomupilštajerbaginu po dohtarje prvaškega pisma (nikakor pa po dohtar Majerja) in reči jim, da se hitro pripeljejo in vse bukle p.e.gledajo in pijvrance potegnajo, da bomo vedeli, koliko forintov bo še za žlinderpulfer ostalo. Ali še za pulfer ne bo potem pa koj cepce proč vrzimo in se fajnta podajmo. Ti Simeon, da ne pozabimo, kdo bo poprida letel, če vojako zgubimo? Za bežanje sva pa jaz in stari Foti najspesobnejša, sej imama najvišje korace. Najbolj se bojima za našega hautmana Honzija. Seveda mu velika nevarnost žuga. Kadar bomo mi laufirite nazaj delali, bo on s svojo majhno koračo prevedč veliko zadi ostal in ga bodo Nemci lahko vjeli in za tri leta v gemajndegarnisonsarest zaprli. Vbogi siromak! Še nekaj vas baramo: Kje bomo pa mi bežajoči prvaki vkup prišli če nas Nemci razskropijo in nam krikskaso, Metudovo festinbo in pa domačo majno zaplenijo? V kantli pri Hodini, ker Hodina bo dobila krajnski gramafon, ki nam bo žalostno zagodel:

Nazaj prvaška krava —

Gorje — gorje — gorje! — —

Iz Leš se nam piše: Prevaljaki kapelanček Strithof okrabuje v naši šoli službo kateheta ter nikakor ne spolanje svoje dolžnosti, temveč hujaka in pobujša šolsko mladino. Nekega fantiča je trikrat kretil, provokrat s imenom „pol hudiča“, drugokrat za „celega hudiča“ in tretjekrat za „satana“, ter sploh nas vse Leščane za „rdeče socialdemokrate“. Svarimo to tem potom mladi gospodič, zanaprej hujskati v šoli, ter blati in obrekovati po nedolžnem v „Š-Miru“ poštene in mirne ljudi, sicer bi bili primorani okrbeti si tempreje svoji šolski mladini spodobnega in mirnega gospoda kateheta.

Več Leščanov.

Prevalje. Mislili smo že, da je Mir popolnoma zginiel iz našega kraja, ker ni bilo duha ne aluha več o njem; kar nasenkrat se spet oglasi, in v njem neki smrduh-črnuh, kateri akusi učiti našega poštenega župana, kam da se naj vozi in kam obrne, da si nabira zaslug, svetuje mu, da se nikar naj ne vozi v Celovec, ker tam zanj ni zaslug. Črnuh om rdeča gostilna na Lešah ni po formi, ker jih strašno razdraži, če le kaj slišajo o njej. Zdi se, da se tam spet topli pravi črnuh, kar pa ni res. Ko bi se bli topli, bi bila prva naloga črnega hujskata, da gre po žandarja. Župan ni žandar. Zakaj črnuh ni klical po župana, ko se je z natakario v goštilni tepel, katera njegovi pošeljivosti ni hotela vstreti in ljubezni oganj mu ni bila voljna pravilno vgasiti? Črnuh in še en drugi grgljajoči seladonasta zato klofotala natakario, ona pa nju še bolj in je naposedel zapodila iz hile, kakor kodrasta psa. Zakaj pa se Mir takrat ni oglasil? Nam se ne zdi v redu, da se črni veselic vdelstjeje šolarice. Kaj se pri takih pobodnih počitkih mlado dekle nauči? Taka hinaraka pošojnost je strup sanjo. To je le za bodeče farške kuharice. Naša mlada dekleta pa imajo lepše izgleda za bodočnost, kot biti farška kuharica. Mi smo še enkrat opominjali naša dekleta, da se naj ne stavljajo pošeljivim očesom pobodnih črnuhov na ogled, ti le naj si iščejo drugod to-lužbe v svojih etakah. Prešerni reče:

Smo poštene Korošice,

Vsak sleparček ni za nas,

Mi pa hočmo bit' ženice

Ljubce ne za kratek čas.

Gospod nadučitelj Čauko imajo pa že sakramensko mastno smolo. Mašo so res zamudili — in ne oni sami ampak tudi vsi šolarji — in tako ob začetek leta. Haj! to je pa že čuden, grd greh! V pekel žnjim, za svet so tako že prestari in njihove trde kosti bodejo gorele kakor baklje, da bodejo gospod Arnuš pri teh bakljah nekaj lepega od igrališča v Mir zapisali, seveda tako lepo, da se bode stara lipa ganljivo brisala oči. Toraj kar na gospoda deželnega nadzornika na obzodu dati — in po njem bode. To se takoj pribije v Miru in potem: Živio delavski dom! Zdaj bodete videli in se veselili — to bode najzvrstnejše glédališče kako bode naš Čauko kaznovan, kako se bode pekel, pražil in pražil v vrejoči smoli in masti prebrisane Arnuša! In kaj je bilo? Nič! prav nič! prav čisto nič iz te goreče Arnuš-kase. Popihaj jo je nadučitelj in prav hladnokrvno pozabal do štednje kaplice. K. k. šolski svet mu je napovedal, da se more začetek in konec šolskega leta župništvu naznaniti in s tem je dokončana grozovita usoda z katero so gospod Arnuš tako spretno preteli ubogemu nadučitelju — v Miru. Gospod Arnuš — nadučitelj Čauko nas prosi, da Vam naj povemo pred vsem svetom po pravici in resnici. Če bi bila maša 3. novembra ob 8. uri, bi bili vsi otroci in učitelji k sveti službi gotovo prišli. Ker je bila maša pa že ob 7. nam tega ni bilo mogoče, kateri je toraj kriv te zamude? Vsi otroci, čez 100 jih je, so vedeli da se šola ob 8. uri začne in Vi tega niste hoteli vedeti? Vsek naj sodi to stvar po svojem. Vašo delo — in veliko mudno delovanje je — ne bo nikakor v prid in ne v korist ljudstva — in Vaših ubornih — zapeljanih ovc. Značiti — da ne bode dolgo, in ne Vi sami, ampak tudi nekateri Vaših pristavev se bodejo grenko kesali, da so jo trumali naravnost za Vami v pogubo. Tukaj daje Nemec kruh, — tukaj daje Nemec za službo. Začel bode pa tudi Nemec — nemško gospodariti. Vi ste previden in omikan mož in ta stvar ne more drugače biti. Pustite takaj ljudi pri miru — ne hujkajte proti Nemcem — pustite delavski dom in mir in pokoj bode spet pod milo senco podljubeljske lipe, kakor je bil pred vami. Pred Vami še vedeli nismo, ali smo Nemci ali smo Slovenci — mi smo bili — Podljubeljčani — pod lipo doma — in tam je bilo zadosti — narodnega gibanja. Večje narodno vprašanje in narodne načrte nam Podljubeljčanom prav nič ne grede v slast. Opeklo se jih je že veliko — pri narodnem vprašanju — in prav občutljivo opeklo. Zakaj torej peljati vbojo nam drago nedolžno ljudstvo naravnost v ogenj? Ali je to djanje dušnega pastirja, ali je to delo previdno, umno, usmiljeno? Kdo more trpeti in čemu trpeti, na duši in telesu trpeti? Pustite Podljubeljčane uasdi, katera ni grenka ali jo ne pogreji in razboli odraslenik narodnih nadlog, katerega tempel se imenuje delavski dom.

Zgornja vesca. Piše se nam: 27. decembra vršile so se tukaj občinske volitve in to precej mirno. Nekateri hujkajo pa niso srečni, ako ne delajo razpora. V zadnjem „S-Miru“ že čitamo hujkajoči članek, v katerem se opozarja volilce, naj postanejo „špiceljini“. Nekateri občinski odborniki so namreč pokazali, da se ne pustijo od nikogar komandirati. Ko se je pričela lansko leto grda gonja proti župniku g. Cesky v Št. Ilju, izrazili so se tudi nekateri naših odbornikov, da delajo le tisti obrekovalci proti g. Cesky, kateri ga ne marajo, ker se on kot pošten duhovnik ne udeležuje politike. V naši občini se pa nahaja tudi filijalna cerkev fare Št. Ilj. Da bi župnik Cesky v tej cerkvi ne mogel maše brati, so črnuhi cerkvene ključke skрили! Cerkev se je moralo odpreti na ta način, da se je zlezlo notri. Vprašamo: Kdo je pravi kristjan, tisti, kateri zapira cerkev pred verniki, ali tisti kateri jo odpira in omogoči tako hojžo službo? Ali ni to lumparija, da se cerkev pred farani zapira? Cerkev je last vseh in ne lišči samo prvaškim hujkačem. V preje omenjenem članku „S-Mira“ pa se zdaj volilce opozarja, češ da naj pazi na odbornike. Saj imamo itak v Selbahu enega moža, kateri leta v farovž in pove tam vse, kar je kje ališal. Vprašamo tega moža: Ali se ne sramuješ vohuniti? Vsi sosedi te bodejo polagoma zaničevali, ako bodeš tako naprej delal. Tudi neki drugi mož je že ta, kateri tudi povsod špiunira. V svoji občini (Scheifling) ga že

ljudje za norca imajo, ako se v krčmi pokaže. Pokojni župan v Zgornji vesci ga je že iz hiše vrgel, ker je vedno prepričal. Takih prvaških hujkavev mi ne potrebujemo. Mi smo in ostane Slovenci in dobri kristjani, ki hodijo v cerkev, ki pa ne zapirajo cerkve pred verniki. Ali da bi mi plačevali in vedno plačevali, drugi bi nas pa komandirali, tega pa nečemo. Mi smo možje in ne babe! Več posestnikov.

Oj ti miška! Iz sv. Petra pri Grafensteinu se nam piše: Znani provizor Peter Serajnik, mož ki je bolj čist, kakor 99 devic, opravlja ima tudi filijalno cerkev „Ton“. Na novega leta dan prišel je zopet točno, da bere mašo. Najprej je pridigoval in potem šel v zakristijo. Nakrat pride zopet v cerkev in naznanil, da se je zgodila velika nesreča. Zbrani kristjani so se začudili in pričakovali naznanilo, kakšna nesreča je to. In končno je velečastiti provizor naznanil, da — „miška je pa hostijo snedla“. Vsi navzoči so se pričeli glasno smejati. Nekateri so celo prav hudomušno špase delali. Zdaj je po božni „Ton“ gnezdo „brazvercev“, kajti cele največje klerikalce se smejejo. Oj ti miška, miška! Sicer pa vprašamo: ali Serajnik ni mogel drugače povedati, da nima hostije? Kajti malo čudno je le, ako se v cerkvi špasi delajo. Seveda, Serajnik je imel mnogo misliti in hodile so mu vse druge „miške“ po glavi. 4. t. m. so bile namreč občinske volitve in to je zelo važna stvar za tega duhovniškega moralista. Zavlekel je stvar na dolgo in široko. Ali pomagalo mu ni. Kajti pri volitvah so vendar naprednjaki v vseh treh razredih zmagali. Ja, ja, ta bele miške so ta črne premagale. Oj ti presnete miške!

Ustrelil se je živinotrovec Adamle na Hochwarter baje zaradi slabih družinskih razmer. Mož zapušča vdovo in 9 otrok.

V Leiflingu so poštarja Writza zaradi nerednosti odstavili.

Detomer. V Celovcu je porodila neka 17 letna dekle otroka in ga vrgla v stranišče. Oddali so jo jetniški bolnišnici.

Poneveril je vojak Seidl v Trbižu 199 K in jih v eni noči zapil. Tiška so zapili.

Samomer. Dvakrat že si je poskusil Dörsinger v Celovcu življenje vzeti; ali vedno so ga rešili. Zadnjič si je ustrelil sprot kroglo v glavo. A rana ni smrtno nevarna.

Napad. Gosdarskega pomočnika v Trbižu najdi so nezvestnega. Bil je obtreljen in s nožem na glavi ranjen. Oddali so ga bolnici. Pravi jo, da so se „rauhbiči“ nad njim maščevali.

Požar. Pogorela je hiša gostilne Breiner v Kleblahu. Škoda je velika. Pridemna dela požarnikov je rahvaliti, da se ni ogenj razširil.

Obtreljena je bila hči posestnika Tribala v grebinski okolici. Lovski tatovi so nastavili strel, ki se sam razpoči. Nesrečnica je težko ranjena.

Po svetu.

Sol podražena. Zaradi povišanih železniških tarifov podražilo se je ceno soli in to 2 vinarja pri kilu. Da bi vsaj enkrat lahko o kakani stvari poročali, ki je postala cenejša. Ali tega mi menda ne bomo doživeli.

General kapucincev, pater Auracher je iz Rima izginil in se v Londonu oženil. Bil je vrhovni duhovnik kapucinskega reda. Ali „ljubezni strast“ ga je zapeljala.

Umorjena družina. Pri Zakoni na Pozanskem je umoril neki vojak železniškega čuvaja, njegovo soprogo in troje otrok ter hišo oropal.

Duhovniški tat. Pater Chirrola, kurat v mestu Fiane na južnem Tirolskem, ponesveril je tamošnji kmetaki posojilnici 40.000 K in je z denarjem pobegnil.

Korajža velja! V Hartbergu je oženil pred kratkem 89 letni starček neko 17 letno deklinu. Bog pomagaj!

Obesil se je v Pragi katehet Gürtner na žebli, na katerem je drugače visela slika Marije.

V cerkvi ustrelil se je uradnik Contento i. s. v cerkvi sv. Antona v Trstu, katero so zdaj zapili, da jo iz novega blagolovijo.

Kraljeva palača v Atenah na Grškem je pogorela. K sredi ni človeško življenje bilo v nevarnosti. Požar je trajal več dni in je napravil veliko škodo.

Seno in slama!

Na naš poziv, da naj se oglasi vsakdo, kdor ima seno ali slamo prodati ali želi kupiti, smo dobili razne ponudbe. V sledečem objavimo imena tistih posestnikov, ki imajo seno ali slamo za prodati. Kupci naj se naravnost na te naslove obrnejo:

1. Jakob Wisočnik v Gornji Polskavi (tik cerkve ob okrajni cesti) ima za prodati prav dobro seno, sladko, večidel pungratno, kakih 20 do 23 meterskih centov, slame pa 15 do 16 met. centov in to eržene in pšenice. Proda doma in se tam tudi ceno izve.

2. Martin Domajnko, sv. Lovrenc dr. polje ima prodati 1.000 kil sladkega sena. Cena: 100 kil 10 kron.

3. Jožef Mlaker, Strmec p. Leskovcu ima prodati 50 metr. centov sladkega sena. Cena: 100 kil 10 kron.

4. G. Steinmetz, Lipa p. Ruden (Koroško) proda okroglo 60 metr. centov lepe eržene slame (vezane v pušelnih). Cena: loko postaja Plajburg 10 kron.

5. Alojz Repa na Ptujski gori proda 1.200 do 1.500 kil sladkega sena po 14 vin. in 800 kil slame po 8 vin.

6. Jakob Kukovič, Sela, proda 1 voz mešanega sena in 1 voz konjskega sena po tržnih cenah.

7. Alojz Pahole v Poličanah proda 400 metr. centov sladkega sena. Cena: 10 kron.

8. J. Wouk, Poličane proda 4 vagone sladkega sena in otave.

9. Vincenc Brumen, Šalovce p. Središče proda 15 do 20 metr. centov ržene slame v riddak v snopih, ali pa očičene za strebo od 100 do 120 šopov, kakoršno kdo želi.

10. W. G. Hoepfer, graščak, Lannmanhof pri Spodnjem Drauburgu (Koroško) proda franko postaja Ptuj 1 vagon okroglo 110—120 metr. centov dobrega, zdravega, sladkega sena lastnega pridelka. Cena 9 K 80 vin. (Goko Ptuj).

11. Juliana Sollack, Zamarkova, p. Sv. Lenart el. gor. proda več vosov prizna sena, otave in slame.

12. Vincenc Blattuik, Jušence p. Račje, proda prav lepo pšenico slamo, sami otepi, prav dobra slama za krmo.

13. Franz Kupnik, Konjice, proda 20 vagonov sladkega i. sena. Cena K 10—franko Ptuj po metr. centu.

14. A. Jurachitsch, Makole, proda 4 vagone pristnega sena in otave 8 otepor.

15. Johan Katz, Slov. Bistrica proda več vagonov sena i. s.: konjsko seno, zmešano, prompt naloženo od postaje Slov. Bistrica 10 kron pri 100 kilah; sladko seno (za govedo), prešano, prompt naloženo od postaje Slov. Bistrica 10 K 20 vin. pri 100 kilah. Seno je izborne kakovosti.

(Naprej prihajajo.)

Gospodarske.

Vinogradniški pozor! Deležna sadje in vinorodna šola v Mariboru ravno kar razglašala, da priredi v času od 7. do 12. februarja kletarski tečaj. Ker sem se podpisani pred dvema letoma tega tečaja udeležil in tam v kratkem času obilno koristnega, ja rekel bi, neobhodno potrebnega znanstva v kletarstvu pridobil, katero mi je posebno v letnikih 1908 in 1909 v katerih se je mnogo vina vled slabega kletarstva potratilo jako koristilo, čutim se polikanev vse stanovske tovaršne v kolikor razpolagajo nad potrebami predstavnosti (dobro je par meštanskih kol (posebeo pa, da so dovolj zmotni nemščine, da se udeležijo tega važnega tečaja. Kmetijske podružnice, okrajne zastope in denarne zavode pa smatram polikanev, da omogočijo za to sposobnim vinogradnikom čes so revni, z denarno podporo udeležbo tečaja, ker iz lastne skušnje vem koliko koristnih nasvetov taki udeleženci svojim bližnim in daljnim sosedom tekom enega leta lahko da in tako poprej od javnosti sprejeto podporo na ta način v obilo meri povrne. Udeležencem želim mnogo uspeha! Rogatec, 9. januarja 1910. Andrej Drogenič, vinogradnik v Kačjem dobi.

Kmetje, ne preveč na kup — pač pa v primestni oddaljeni našite sadne dreve! Srečni posestniki sadnega drevja, katerim je drevje v pretečenem letu obrodilo, so v mnogih slučajih na sadje več dobili nego jim je celo ostalo posestvo dobička prineslo. Na moj predlog stavljen v generalnem zboru kmetijske družbe je leta 1909, da je slavnj delatni odbor pred 2 leti izdal letak (v obeh delatnih jesenskih spisal rav-

Vaše zdravje

dobite! Vaša slabost in bolečine izpirajo, Vaše oči, živci, mišice in žile bodejo krepki. Vaše spanje zdravo, sopet se dobro počutite, ako rabite pravi Fellerjev fluid z. m. „Eiselfluid“. Priakrni tucat 5 K franko. Izdelovalec samo apotekar E. V. Feller, Stubica, štev. 241 (Hrvaško).